

У тексту објављеном у „Политици” пре одржавања мајских избора тврдио сам да је политичко-економски и безбедносни систем тако конституисан да уопште више није важно како и за кога грађани Србије гласају. Захваљујући пресудном утицају такозваних спољашњих и унутрашњих вето играча (велике силе, тајкуни, безбедносне структуре) пут Србије је непогрешиво зацртан, тако да политичке партије де факто представљају тек секундарне факторе одлучивања са врло ограниченим простором за било какво дефинисање политике. Избори и постизборни ток су чини ми се дебело потврдили ту тезу, тако да се с правом може тврдити да је политика у Србији ушла у фазу када се више не може схватати као озбиљна дисциплина. Данас је политички живот овде занимљиво посматрати искључиво као естрадно-културни феномен који вреди истраживати као низ различитих антрополошких и културолошких манифестација једног истог апсурдног позорја.

Ко не верује у тезу нека ми објасни ко су министарке правде и финансија? У нормалним земљама то су обично места на која долазе веома јаке и познате политичке личности, способне да своју визију и програм спроведу и одбране од напада са свих страна. У новој влади Србије та места заузимају особе без икакве политичке тежине, бирократе за које верујем да су ту послате по линијама које опет немају никакве везе са партијском политиком.

Елем, о стварној феноменолошкој трансформацији политике у Србији најбоље говори просветљење и еволуција господина Палме. Већ је низ аутора указао на двочинни третман истог овог господина у појединим медијима и круговима (како је од Палме, фана Моцарта и Бетовена, постао господин Марковић, неумољиви бранилац европских вредности). Али то није суштина. Суштина је да је Палма трендсетер који неумољиво осећа, прати и поставља трендове у Србији тако да ми није јасно зашто госпођа Дакић-Микић, Луна Лу и њихове колегинице упорно заобилазе овог човека.

О стварном кретању трендова у Србији просечни посматрач може да се непогрешиво информише по годишњим спектаклима које Палма организује у свом родном селу Кончареву. Ајде да видимо шта је пре тачно годину дана било модерно и у тренду: бранимо Косово, окрећемо се браћи Русима и подсећамо на нека стара пријатељства створена у вихору рата и бизниса који га је неумољиво пратио. Под фантастичном шатром са паркетом и теписима било је највиђеније друштво народњачке коалиције са све премијером, Вељом, читавом свитом министара и директора јавних предузећа. Био је и његова екселенција руски амбасадор, и госпођа Јадранка Шешељ која је седела поред њега. Врхунац је био када је њен супруг из Схевенингена преко мобилног телефона и разгласа свим учесницима честитао весеље. Од естрадних пријатеља прва лига и наравно Цеца национале, као симбол свега онога што је обележило богату Палмину каријеру, дакле пре свега Аркана. Једном речју народни спектакл који је урбаним медијима једно две недеље служио за откривање трендова који Србију „неумољиво вуку у изолацију и мрачњаштво”.

Срећом, у последњих годину дана свети дух европске мудрости је дотакао и ову мудру главу те је Палма прогледао и постао херој европске Србије. Он је први јавно рекао да

нема ништа од коалиције са антиевропским снагама, да Србија мора да ратификује ССП, да Европа нема алтернативу. Косово се у међувремену негде изгубило, али је Србија добила владу баш по Палминој мери. Његова екселенција Ворсдворт је дошао да се из прве руке упозна са перонистичким друштвеним експериментом који Палма аутохтоно „спроводи у Јагодину” доносећи благостање, а медији су преко ноћи заборавили на Аркана, новинара Пантића, разне послове са угљем итд. Као врхунац читавог новог тренда и изгласавања владе на 7. јул, морало је да падне ново весеље, баш на Палмину славу. Да би се видело ко је најзаслужнији за ову чврсту социјално одговорну и европску владу на поклоњење су морали да приђу сви актери владотворења, са председником Тадићем на челу.

Дакле да видимо шта кажу овогодишњи трендови: народњаштво аут, европејство ин, плаво аут, жуто ин. Шта је још постало аут: Руси, наравно, па су ин Амери, Немци, Белгијанци, Швеђани и Мађари. Шатра аут, ин је стадион пошто делује некако више европски.

Можда кључни детаљ у промени трендова јесте аутирање Цеце, а увођење Секе. Цеца је наравно подсећање на ону прошлост које би се требало отрести, док је мултикултурна и геј френдли Сека не само актуелнија звезда него заправо кључни естрадни трендсетер на овим просторима па је сасвим природно да она поздрави нову владу и да пева преобраћеном Палми. Сека је наиме 15. јуна на босанској телевизији Хајат дефинисала кључни обрт на овим просторима: више није тренди бити Србин! Коначно смо схватили да је то срамота и да једино што се од нас очекује убудуће је да се стидимо и извињавамо за то што смо или да попут Секе тражимо неки нови идентитет. Сека и Палма су заиста симбол за нове трендове у српској политици: она се од кемпа креће ка чистом трешу.